

DRUHÁ KAPITOLA

Písanie príbehov je umenie hodné najhlbšej úcty a spisovateľov možno považovať za ochrancov llyrského kultúrneho dedičstva. Fakulta literatúry bude preto predstavovať najprestížnejší univerzitný útvar. Svoje brány otvorí len uchádzačom, ktorí splnia mimoriadne prísne požiadavky a na prijímacích skúškach dosiahnu najlepšie výsledky. Z tohto dôvodu nie je vhodné prijímať na fakultu ženy, keďže toto pohlavie dosiaľ nepreukázalo dostatočné schopnosti v oblasti literárnej analýzy a interpretácie.

ÚRYVOK Z LISTU SIONA BILLOWSA NAPÍSANÉHO
PRI PRÍLEŽITOSTI ZALOŽENIA LLYRSKEJ UNIVERZITY,
680 PRED ZAPLAVENÍM

Takže naozaj odchádzaš," skonštatovala Rhia.

„Effy prikývla a odpila si z horúcej kávy. Za okolitými stolmi sedeli študenti, skláňali sa nad knihami, v prstoch ťľakatých od atramentu zvierali perá a sústredene si hrýzli do pery. V pozadí racho-tili kávovary a rinčali riady, podávali sa torty a zákusky. Do kaviarne *U ospalého básnika* chodievali študenti v Caer-Iseli najradšej a nachádzala sa necelý blok od Múzea spiacich.

„Nechcem ti kaziť radosť – a už vôbec nechcem vyznieť ako Maisie, chráňte svätí –, ale nezdá sa ti to ani trochu podozrivé? Prečo by si na taký významný projekt vybrali študentku prvého ročníka?“

Effy otvorila kabelku a vytiahla poskladaný hárok papiera. Odsunula šálku s kávou a Rhiin nedojedený zákusok, rozprestrela list na stole a uhladila ho dlaňami. Rhia natiahla krk, aby si prečítala úhľadný text napísaný tmavým atramentom.

*Vážená slečna Sayreová,
srdečne Vám blahoželám k víťazstvu v architektonickej súťaži
o návrh na rekonštrukciu panstva Hiraeth. Dostali sme veľa
príspevkov, ale ten Váš podľa môjho názoru zďaleka najlepšie
zachytáva otcovu povahu.*

*S radosťou Vás preto pozývam do Saltney na osobné
stretnutie. Očakávam, že mi do konca Vášho pobytu
odovzdáte hotové plány, aby sme sa čím skôr pustili do
práce.*

*Na panstvo Hiraeth sa dostanete nasledovne: najskôr,
prosím, odcestujte ranným vlakom z Caer-Isela do Lalestonu,
kde prestúpíte na vlak smerujúci do Saltney. Vopred sa
ospravedlňujem za dlhú a namáhavú cestu. Svoju advokátovi
pánovi Wetherellovi dám pokyn, aby Vás čakal na stanici.*

S vrúcnyim pozdravom

Ianto Myrddin

Len čo Rhia zdvihla zrak od listu, Effy povedala: „Už som ho ukázala dekanovi Foggovi. Dovolil mi, aby som na šesť týždňov odcestovala do Saltney a pracovala na dome. Okrem toho sa dohodol s majstrom Parrim, aby mi plány na rekonštrukciu panstva uznal ako záverečnú prácu za jeho predmet a zapísal mi kredity.“ Snažila sa rozprávať hrdým, nadšeným tónom, ale v skutočnosti jej predovšetkým odľahlo. Škoda, že nevidela, ako sa majster Parri zatváril, keď mu dekan Fogg oznámil tú správu.

„Ak je to tak, ako vravíš,“ ozvala sa Rhia po chvíli, „potom je zrejme všetko v najlepšom poriadku. No pokiaľ ide o Dolnú stovku... tam je život úplne iný ako tu.“

„Viem. Kúpila som si pršiplášť a desať hrubých svetrov.“

„Nehovorím o počasí,“ pousmiala sa Rhia. „Doma na juhu všetci veria, že len vďaka mágii spiacich sa Argantčanom ešte nepodarilo zbombardovať celý Llyr. Svätí na nebesiach, veď kým Myrddina nevyhlásili za spiacého, naši boli presvedčení, že čoskoro nastane druhé zaplavenie! Tu na severe nikto neverí na mágiu spiacich.“

Ja na ňu verím, pomyslela si Effy. Nahlas to však nepriznala. Rhia pochádzala z juhu a o svojom rodnom meste a jeho poverčivých obyvateľoch často hovorila s neskrývaným pohrdaním v hlase. Effy sa jej neodvážila protirečiť – a ani sa jej nedokázala zdôveriť, že južanským poverám sama verí. Niečo také sa ani zďaleka nehodilo k slušnej severanke z poctivej severskej rodiny. A už vôbec nie, keď študovala na druhej najprestížnejšej fakulte v Llyre.

Preto si pravdu o svojom presvedčení nechala pre seba a iba sucho odvetila: „Chápem. No nezdržím sa tam dlho. A sľubujem, že keď sa vrátim, nebudem smrdieť po mori.“

„Ale čoby, keď sa vrátiš, budeš napoly ryba,“ odvrkla Rhia. „Uvidíš.“

„Z ktorej polovice?“

Rhia sa nakrátko zamyslela, potom odvetila: „Zo spodnej.“

„Aspoň ušetším na topánkach.“

Knižnica bola príjemne prázdna, sčasti vďaka mínusovým teplotám vonku. Z argantských svahov sa zosunula hmla a zostala visieť nad Caer-Iselom ako húf duchov. Univerzitnú vežu s hodinami zahalil jemný opar pripomínajúci smútočný závoj. Študenti už nechodili fajčiť pod stĺporadie pred hlavným vchodom knižnice, lebo sa báli, že ich

prepichnú cencúle. Sochu zakladateľa univerzity Siona Billowsa každé ráno pokrývala nová vrstva námrazy.

Effy sa nedočkala telefonátu od knihovníčky o tom, že by knihy o Myrddinovi vrátili. Nech bol P. Héloury ktokoľvek, očividne sa ich v dohľadnom čase nehodlal vzdať. Už tri týždne ju to zožieralo, vo vnútri priam kypela hnevom. V duchu si precvičovala, ako by sa s ním pohádala, keby ho stretla. Predstavovala si, že by zo slovných potýčok vyšla víťazne a so vztýčenou hlavou, lenže ani to jej nepomáhalo zbaviť sa zlosti.

Dnes však prišla do knižnice z iného dôvodu. Výťahom sa vyviezla na druhé poschodie, kde sa nachádzalo oddelenie geografie. Vysoké police zapratané knihami premenili miestnosť na mohutný labyrint, v ktorom nebola núdza o zapadnuté kútiky. Vytiahla z police hrubý atlas a jeden taký kútik si našla priamo pod oknom pokresleným inováťou.

Otvorila knihu a nalistovala mapu ostrova. Zo severu na juh ho pretínala rieka Naer, modrá ako žila na chrbte jej ruky. Na mape, prirodzene, nechýbal Caer-Isel – v zátvorke bol uvedený aj jeho argantský názov, Ker-Is – a veľká škvrna znázorňujúca Balské jazero.

Štátnu hranicu medzi Llyrom a Argantom predstavoval oceľový plot zakončený skrúteným ostnatým drôtom. Tiahol sa stredom mesta,razil si cestu dobre že nie priamo cez Múzeum spiacich. Effy si ho bola obzrieť ešte v prvý týždeň na univerzite a ohúrilo ju, ako chladne a prísne pôsobil. Na hranici hliadkovalo niekoľko zachmúrených vojakov v kožušinových čiapkach a sivých uniformách. Pozorovala, ako od argantskej strany vchádzala do Llyru malá skupinka – rodina. Práve sa podrobovali zdĺhavej pasovej kontrole. Effy sledovala vojakov, ktorí postupovali s nacvičenou ráznosťou, hľadela na deti, ktorým na mrazivom vzduchu čoraz väčšmi červeneli líca. Nad ich hlavami sa trepotali dve zástavy, bojovali proti sebe aj proti vetru: argantský čierny had na zelenom pozadí a llyrský červený had na bielom pozadí.